

CATHERINE DOYLE

MAFYA

Çeviren

Pınar Polat

I. KISIM

Döne döne gittikçe büyüyen girdapta

Doğan duyamaz sahibini

Her şey yıkılır, dayanamaz mihrak

Saf bir kaos salınır dünyanın üzerine.

—WILLIAM BUTLER YEATS, *İkinci Geliş*

BİRİNCİ BÖLÜM

KAN VE ATEŞ

“**A**vucun yukarı gelecek şekilde elini uzat.” Valentino’nun beni izleyişi kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu. Ne kadar yavaş hareket ettiğimin farkında olarak kolumu kaldırdım.

Felice tahta gibi bacaklarından birini diğerinin üstüne atmış, Valentino’nun yanındaki sandalyenin arkasına yaslanmıştı. Kollarını sımsıkı kavuşturmuştu; sanki kartondan yapılmış da birisi onu katlamaya çalışmış gibi görünüyordu. “Kesmeyecek onu, Persephone. Ne kadar ödleğ olduğunu çaktırmamayı dene.”

“Felice,” diye tersledi onu Luca. Dişlerini öylesine sıkıyordu ki camı bile çiğneyebilecek gibi duruyordu. Masada benim tam karşımda oturuyordu. Bedeni hafif yan dönüktü. Bana bakmasını, bana her şeyin yolunda gideceğini söylemesini istedim ama bu, onun görevi değildi. Beni bu noktaya getirmişti; en azından bir ayağım içerideydi. Daha fazlasını ummak aptallıktı.

Nic, amcasına dik dik baktı. “Üyeliğe kabul merasimi, Sophie için yeni bir şey. Bırak da kendi hızında ilerlesin.”

Felice tek kaşını kaldırdı. “Sen öyle diyorsan...”

“Marinolardan biri olması daha önce kan yemini ettiği anlamına gelmez,” diye belirtti.

Valentino beni kendisine doğru çekiştirdi. Bileğime temas eden kalın ve soğuk yüzüğünü hissedebiliyordum. Çakısını açarken, “Umalım da öyle olmasın,” diye geveledi.

Çakının sapına odaklandım. *Valentino*. Patron.

Kolay olacak. Çabuk olacak. Sadece bir formalite.

Bulunduğumuz oda, Felice’nin devasa malikânesi *Evelina*’nın arkasında yer alıyordu. Küçüktü, karanlıktı ve ayrıca fazlasıyla sıcaktı. Her şey, kenarlardaki gölgeler ve Falconelerin parlak gözlerinden ibaretti.

Valentino işaret parmağımın ortasını hafifçe deldi ve onu, her an uçmaya hazır kızıl bir kuşun olduğu oyma Falcone armasının üzerinde tuttu. Elimden kan damlarken sessizce izledik.

“En azından insan olduğunu biliyoruz,” diye söylendi Felice.

Ona pis bir bakış attım. “Kendini kontrol etmeye çalış, vampir. Bu, birinci sınıf yeni üye kanı.”

Felice suçlarcasına beni işaret etti. “*Bakın*, daha şimdiden bununla dalga geçiyor.”

Luca masanın üstünde yumruklarını sıkı.

Nic hırsla, “*Stai zitto**, Felice,” dedi. “Onu kışkırtmayı kes.”

Valentino beni bıraktı ve elim havada kaldı. Kâğıda hâlâ kan damlıyordu. “Sana öğrettiğimiz sözleri söyle.”

Boğazımı temizledim. “Ben Persephone Gracewell...”

Felice, “*Marino*,” diyerek sözümü kesti. “Kendini doğru düğün tanı.”

Ona öfkeli gözlerle baktım.

O da bana öfkeli gözlerle karşılık verdi. Bunu, kendi soyumdan ne kadar bihaber de olsam saflarında bir Marino olmasını istemiyordu. Ama azınlıkta kalmıştı ve artık çok geçti.

“Ben, Persephone Marino,” dedim zar zor, “yaşadığım sürece, Falcone ailesinin değerlerini yaşatacağıma tüm kalbim ve kanımla

* (İta.) Kes sesini. -çn

yemin ederim. Her zaman şerefli ve sadık davranışlar sergileyeceğim ve işkence acısı ya da ölüm söz konusu olduğunda kutsal *omertà** yeminini bozmayacağım. Bu bağlamda, şu andan itibaren, son nefesime kadar Falcone Ailesi'ne bağlılığımı garanti eder ve diğer herkesin karşısında olacağımı açıkça beyan ederim."

"Geri çek," diye emretti Valentino.

Elimi geri çektim ve ufacık kesilmiş parmağımı avucumun içine alıp sıktım. Valentino kâğıdı aldı ve cebinden bir kibrit kutusu çıkardı. Bir tanesini yaktı ve o anda dünyanın küçülerek üstüme üstüme geldiğini hissettim. Boğazımın sıkışmasıyla nefesim kesildi. Burnumu kaplayan ve zihnimi bulandıran dumanın kokusunu alabiliyordum.

Güvendeyim. Özgürüm. Bu sadece bir illüzyon.

Valentino alevi kâğıda dokundurdu ve kâğıt yanmaya başladı; kenarları karardı ve kıvrıldı.

Kafamda, ölmekte olan birinin çığlıkları yükseldi. Restorana geri dönmüştüm. Yine yangının içindeydim. Alevlerin arasında annemin bana göz kırpan beyaz spor ayakkabılarını gördüm. Ağzımda kül ve toz tadını alabiliyordum, ciğerlerime dolup boğazımı yakıp kavurduğunu hissedebiliyordum. Kollarım tutuyor ve yanıyordu. İyileşen yaralar tekrar yırtılıp açılıyordu.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Luca boğazını temizledi.

Düşüncelerimi, dünyamı benden koparıp alan cehennemden uzaklaştırmayı denedim. Yangın bitmişti. Geriye kalan sadece acıydı. Annemin gözlerimin ardında dalgalanan yüzünü görmezden gelmeye çalıştım. O iyilik dolu gözleri, o nazik gülümsemeyi de. *Özür dilerim. Çok özür dilerim, anne.*

"Gerisini de," diyerek beni teşvik etti Valentino. "Bitir şunu, Sophie."

Gözlerimi sertçe kırptırdım. Kâğıt artık neredeyse yok olmuştu. Alevler onu kemirip havada uçuşan gümüş rengi parçacıklara dönüştürmüştü.

* Mafya arasında sessizlik yemini -çn

Luca'nın, "Sophie," diyen alçak ve katı sesi beni kendime getirdi. Tekrar odaklandım. Neden burada olduğumu hatırladım. Ne yapmak zorunda olduğumu da.

"*La famiglia prima di tutto,*" diyerek sözlerimi tamamladım.

Aile her şeyden üstündür.

Aile her şeyden önce gelir.

Benim ailem.

Valentino kâğıttan kalan son parçayı bıraktı. "Sophie Marino, bu merasim senin Falcone ailesinin içine yeniden doğuşunu sembolize ediyor. Şu andan itibaren silah ve bıçak uğruna yaşayacaksın." Beni daha yakına çağırdı. İple bağlı bir kukla gibi gittim. O derin mavi gözler daha da büyüdüğü onunla Luca arasındaki benzerlikler karşısında afalladım.

Yüzümün iki yanına da bir elini koyup buz gibi dudaklarını yanaklarıma hafifçe dokundurdu. Bu çok seri ve formalite icabı yapılan bir hareketti. Benden sadece birkaç santim uzaktaydı; burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ve sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Doğruca o kurnaz gözlerin içine baktım ve "*Benvenuta nella famiglia,*" Sophie," dedi. Ellerini indirip benden geriye doğru çekildi. "Ölene kadar biriz."

İçimde biriken nefesi verdim.

"Hepsi bu kadar mı o zaman?" Başladığı kadar hızlı bitmişti. Göğsümde filizlenen tuhaf, sıcak bir kıpırtı vardı. "Şimdi sizden biri miyim?"

"Neredeyse," dedi Valentino ve masadan geriye çekilip boyunu çıkırdıyana kadar döndürdü.

Luca aynı anda, "Evet," diye cevap verdi.

Birbirlerine baktılar. Kafaları aynı şaşkınlık ifadesiyle hafif yana eğikti.

Valentino elini havada döndürdü ama konuştuğunda Luca'ya cevap verdi, bana değil. "Falcone yönetimine kendisini tamamen adamak için bir Marino'yu öldürmek zorunda olacak."

Felice, "Aaa!" diyerek bütün uzuvlarını birbirinden ayırdı.

* (İta.) Aileye hoş geldin. -çn

Artık ayakta ve zevkten dört köşe olmuş gibi görünüyordu. “Noel erken geldi.”

Luca hâlâ ikizine bakıyordu. “Ciddi olamazsın.”

Valentino’nun gözleri kısıldı. “Onu başka nasıl kendimize bağlayacağız?”

Felice’nin sözleri zihnimde yankılandı. *Ne kadar ödleğ olduğunı çaktırmamayı dene.* “Kimi?” diye sordum. Sesimin çatladığını duydum ve bundan nefret ettim. “Kimi öldürmek zorundayım?”

Valentino, “Ufak bir oyuncu,” diye cevap verdi. “Bir test. Sana yakın zamanda hedefini bildireceğim.” Öylesine sakindi ki bu tavrı bende neredeyse bir normallik hissi uyanmasına neden olacaktı. Korku yerine, bir görev anlayışı oluşmaya başladı. Bu benim görevimdi. Tabii ki kendimi kanıtlamak için bir şey yapmak zorunda kalacaktım. O şey tabii ki bu olacaktı. Benim bir Marino casusu olmadığımı başka nasıl anlayacaklardı ki? Annemin intikamını almama başka nasıl yardım edeceklerdi?

Nic, “Sorun değil,” derken elmacıkkemiğinin keskin hattı bir gülümseme belirtisiyle kalktı. “Bunu tek başına yapmak zorunda kalacak değil ya, Luca. Biz de ona yardım edeceğiz.”

“Öldürücü darbeyi o indirmek zorunda kalacak,” diye uyardı Felice. “Tetiği onun çektiğinden emin olun.”

Nic hiç duraklamadan, “Tabii ki,” dedi.

Daha birkaç ay önce olduğum kızıdan milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissederek, “Tabii ki,” diye tekrarladım.

“Mesele çözüldü.” Valentino benden uzaklaşıırken bu sözcükleri omzundan geriye doğru aktı. “Bir sonraki Marino kurbanı Sophie’ye ait olacak. Sonra da Sophie bize ait olacak.”

Koridora ancak ulaşmıştım ki uzaktan gelen bir bağrıış eve yayıldı. Gino’nun tizliği gittikçe daha da artan, ani yersizliği etrafımda yankılanan sesini takip ederek ona doğru koştum.

Paulie’nin üç küçük kızının kahkahalarını duymazdan gelip koşarak mutfağı geçtim ve antreye saparak dış kapıyı var gü-

cümle açtım. Dışarıda Dom ve Gino çoktan araç yolunun sonuna doğru koşuyorlardı.

Uzakta, *Evelina*'nın girişinin yukarısına doğru alevler yükseliyordu. Dehşet hissi bedenimi sararken kalbim ağzıma geldi. Parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu, kollarımdan yukarı doğru süzüldü ve yanaklarımı alttan ısıttı. Zihnim, içeri girmeye çabalayan anılarla dolup taşıtı.

Hayır.

Çocukların peşinden gittim. Tepeden garaj yoluna biraz inip alevlere yaklaşırlarken gözüm onların kafalarındaydı. Her adım beni kâbuslarımın daha da derinliklerine, restoranın kavurucu sıcaklığına, annemle o son anların arasına itti.

Yapma.

Kafamdaki ses beni gerçek dünyaya, garaj yolunun sonundaki öbeğe, yanar döner kızıl alevler karşısındaki büyülenmişliğime, kafamdaki anıların kapanına kısılmışım hissine geri döndürdü.

Hem gerçek alevlerin hem de hayalimdeki yangının sıcaklığı yanaklarıma vuruyordu. Neyin yandığını, içindeki o yürek burkucu ve tanıdık mavi renkteki bütün o parlak metal parçalarını göreceğim kadar yakındım ve çok büyük bir hata yapmakta olduğumuzu birkaç saniye geç fark ettim.

Kocaman siyah kapıların hemen önünde, Felice'nin garaj yolunun girişini kapatan enkaza dönmüş mavi bir Ford vardı. Beni defalarca kez şehre götürmüş, Millie'nin evine bırakmış, ben manuel vitesi geçirmeye çalışıp her tutukluk yaptığında söylenirken evimin araç yolunda duran Ford.

Annemin arabası *Evelina*'daydı.

Annemin arabası *Evelina*'da yanıyordu.

"Dom!" diye çılgık attım ama onu incelemeye çalışarak ateşin etrafında dolanıyordu çoktan. "Geri gel!"

Gino benden daha da ilerideydi. "Gino! Uzaklaş ondan."

Sesim ani ısı ve kulaklarımdaki gözlerimi karartan çatırtı karşısında daha da şiddetlendi. Gino beni, kafasını çevirip afal-

lamış bir hâlde panik dolu ani çıkışına bakmasına yetecek kadar duydu.

Bir adım daha atarak sesimi yükselttim. “Uzaklaş ondan!” Bağırırken ellerimi yanlara doğru sallayarak çekilmesini işaret ettim. “Geri çekil.”

“Sophie!” Arkamdaki araç yolundan Luca’nın gür sesi geldi. “Geri çekil!”

Ben hâlâ Gino ve Dom’a bağırıyordum. O sırada Nic bana yetiştii; beni belimden tutup diğer tarafa döndürürken botları çakıl taşlarının üstünde kaydı. Neredeyse tepki verecek hiç zamanım olmadan araba patladı ve hepimiz metal ve ölü sıçanların yağdığı bir gökyüzünün altında geriye doğru savrulduk.

Etrafımda, havaya bir ateş topu atılmış gibi bir gümbürtü koptu. Ben parmaklarımla çimenleri sıkarak Nic’e doğru gitmeye çabalarken akkor hâlindeki kavurucu ısı üzerimden geçti. Bütün gökyüzü duman ve küle döndü ve biz birbirimize doğru sürünürken lime lime olmuş tüyler ve kan üstümüze saçıldı.

Dom ve Gino araç yolunun iki yanına savrularak kana bulanmış bahçeye çakıldılar. Patlamanın şiddeti, bahçeyi çevreleyen çiçekliklerin üstünde yuvarlanmalarına neden oldu. Bedenlerini, onları yutmaya çalışan alevlerden uzağa çekştirip sürünerek bize doğru tırmanırken birbirlerinin adını haykırdılar.

Ben de çabalayarak ayağa kalktım; titreyen bacaklarımın üstünde güçlkle durabildim. Kafamı kaldırdığımda, evin hemen önündeki araç yolu, her biri kendine özgü dehşet ifadesiyle kendinden geçmiş Falconelerle doluydu.

Luca koşarak bana doğru geldi. Kolları kan ve tüylerle kaplıydı. Bir şey söylüyordu ama ben dinlemiyordum. Az önce yaşanan şeyin gerçekliğini daha yeni idrak ediyordum. Etrafımıza ölü sıçanlar saçılmıştı ve bedenim onların kanlarına bulanmıştı. Bir tanesi ayakkabımın bir metre ötesine düşmüştü. Patlama alanına doğru ilerlerken onun üstüne bastım.

Marino zulmünün kanıtı bir kez daha apaçık önümde duruyordu. Annemin şu an yanıp kapkara olmuş ve dinen alevlerin al-

tında can çekişen mavi Ford'unu izledim. Marinoların zehirli, azılı kanını tenimden koparıp atma arzumu güçlkle bastırıyordum.

Felice ve Paulie hızla yanımdan geçtiler. Elllerinde su dolu kovalar vardı. Elena da dışarıdaydı ve çocukları alevlerden uzak tutmaya çalışıyordu. Onun, arkamda Sal ve Aldo'ya tiz bir sesle bağırdığını duyabiliyordum. Paulie'nin kızlarından biri, Greta kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu.

Farkında olmadan arabaya doğru âdeta çekildim. Araç yolunun en sonunda duman bulutları kıvrıla kıvrıla gökyüzüne çıkıyor, havayı doğal olmayan, kekremsi bir sisle kaplıyordu.

Duman ve külden bir hediye... Yüz tane kanlı sıçan*. Silahlı bir saldırı değil bir uyarıydı. Bu da her şeyi bir şekilde daha da berbat bir hâle getiriyordu.

Alevler gözlerimi yaşartırken, ölü sıçanlar ayaklarımın dibini kana boyarken öylece baktım. Nic ve CJ ağızlarının etrafına bez bağlayıp gücünü yitiren ateşe battaniyelerle vururken izledim. Paulie'nin hasarı incelediği sırada, Felice arabanın üstüne dört kova su dökerken de. Elena koşarak oğullarına doğru telaşla gelirken, küçük çocuklar evin içine kapatılırken de öylece baktım.

Gino ve Dom da kanla kaplıydılar. Kan kot pantolonlarını sırlıslıkla etmiş, tişörtlerinde zikzak çizmiş, boyunlarının çevresinde lekeler hâlinde son bulmuştu. Gino'nun yanağında kocaman, kırmızı bir leke vardı.

Koku öylesine iç burkucu derecede tanıdıktı ki. Dom'un alnı griye bulanmış, saçlarının uçları yanmıştı. Gino'nun at kuyruğu saman gibiydi, tutamlarının uçları kesik kesikti. Kendi üstüne kusacak gibi duruyordu. Dom kafasını kaldırıp annesine baktı. "Arabayı patlatmadan önce ölü sıçanlarla doldurmuşlar. Bizi ne-redeyse öteki dünyaya uçuracaktı."

Elena, onun kafasının kenarına vurdu. "*Non parlare così!*"

"*Mamma!*" diye inledi.

* İngilizce argoda aynı zamanda muhbir, hain anlamında da kullanılır. -çn

** (İta.) Öyle konuşma. -çn

*** (İta.) Anne -çn

“İmbecilli,” diye çıkışarak Gino’ya da benzer bir şekilde vurdu. “Siz kıt beyinlileri gerçekten ben mi yetiştirdim? Bilinmeyen hediyelerdeki tehlikeyi anlamıyor musunuz? Anlamadığınız şeye yaklaşılmazsınız. Beni dinlemediğiniz için kulaklarınızı büyük koparmadan önce içeri girin de temizlenin.”

Her bir hücrem öfke ve buza dönüşürken, intikam fikirleri zihnimi sararken ve beni içlerine alıp yutarken olduğum yere çakılıp kaldım. Öylece bakıp durdum. Sonra öylesine yüksek sesle bir çığlık attım ki sesim çatladı ve boğazım kanyor gibi geldi. Bu öfke patlaması niteliğinde bir çığlık, onların artık apaçık ortada ve kaçınılmaz mesajına bir cevaptı. Orada durup *Evelina*’ya kapıların arasından bakmışlar ve gülmüşlerdi. Bahse girerim ki annemin arabasını mahvederlerken *gülmüşlerdi*. Arsızca kapımızda gelmiş ve tehditlerini âdeta yüzüme çarpmışlardı. *Annene ne olduğunu hatırlıyor musun? Bak ve gör. Ona ne yaptığımızı hatırlıyor musun? İşte senin için bir hatırlatıcı. Hainlere işte böyle yaparız. Sana da işte böyle yapacağız.*

Sen bir hainsin Sophie Marino ve işini bitirmeye geleceğiz.

“Sophie.” Luca’nın eli kolumdaydı, beni geriye çekiyordu. Sanki arabanın üstüne atlayıp kendimi kızgın metalde yakacakmışım gibi. “Ondan uzaklaş.”

Ona döndüm. “Neden öyle yapayım ki?”

Bu mesaj banaydı. Ondan neden gizlenmeliydim ki? O anki dünya solmaya başladı; etrafımda kenarları karardı ve sessizleşti. Hayatımda daha önce hiç böyle bir husumet görmemiştim. Herhangi bir konuda böylesine ateşli hissetmemiştim.

Tekrar arabaya baktım. Öfkemin kulaklarımda zonkladığını, parmak uçlarımı ısıttığını hissedebiliyordum. Göğsümü sıkıyordu. Dilimin altında birikiyor; enseme acıtarak karıncalanıyordu.

Sakin ol.

Senin zamanın da gelecek.

Onlara bunu ödeteceksin.

* (İta.) Embesil, ahmak –çn

İKİNCİ BÖLÜM

MÜTTEFİK

Evelina'daki kütüphanede, tekli bir koltuğa kendimi bırakıp şakaklarımı ovuşturarak baş ağrımı geçirmeye çalıştım. Üç duştan sonra bile ölü sıçanların, geçmeyen dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bu da midemi bulandırıyordu.

Bedenimde gittikçe yoğunlaşan, kalp atışımı hızlandıran, nefesimi düzensizleştiren sıcak basması hissini bastırmaya çalıştım. Arkama yaslanıp sayarak yedi saniyelik bir nefes verdim. Her duvar kitaplıklarla kaplıydı ve kartonpiyerli tavana kadar uzanıyorlardı. Üç renkli cam pencereler evin önündeki bahçelere bakıyordu.

Felice'nin merhum eşi Evelina Falcone'nin yağlı boya bir tablosu tüm heybetiyle şöminenin üstünde asılıydı. Hafif aralık gözleri pencereye dönüktü ve dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Koyu renkli saçları kafasının tepesinde toplanmış, salaş tutamları yüzünü çevreliyordu. Geçmişe ait bir şeydi, yeniden yaratılmış bir Da Vinci eseri, bir mihrabın bir parçası gibi. Tabloyu Felice'nin yaptırdığına, Evelina'nın boynundaki elmas

tasma kolyeyi de onun almış olduğuna hiç şüphem yoktu. Yine de sahip olduğu bütün o zenginliğe rağmen, Evelina'nın gözleminde sadece hüznün vardı.

Kütüphane, loş ışıkları ve bir dizi şatafatlı deri sandalyeyle bir tapınak gibiydi ama yine de eskimiş bir yanı da vardı. Oyun odaları, düz ekran televizyonlar, oyun konsolları ve kendinizi kaybedeceğiniz hektarlarca araziyle dolu bu sarayda, kütüphanede teselli bulan çok az sayıda Falcone vardı. O nedenle de burası başka bir çağdan bir zaman kapsülü olmuştu. Tozlu ve unutulmuş. Sessiz.

Sessizlik tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kapıdaki tıkırtı, düşüncelerimi vahşi bir yere doğru yönelemeden böldü. Nic içeri girdi. Elleri arka ceplerine sokulmuştu. "Selam."

"Selam."

Saçları ıslaktı. Koyu renkli tutamları alnına yapışmıştı. Şampuan kokuyordu, benim gibi duman değil. Kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ah, bilirsin işte, kendi intikam hırşımdan yeni bir nefes çekiyorum sadece."

Bana hafifçe gülümsedi. "Kulağa verimli geliyor."

Omuz silktim. "Senden n'aber?"

Kafasını yana eğdi. Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. "Birlikte intikam hırşı güdeceğim birini arıyorum sadece."

"Ciddiymişsin gibi konuşuyorsun," diye belirttim.

"Öyleyim."

Birbirimize uzun bir süre baktık. Rahatlatıcıydı – aramızdaki bu sessizlik. Bir müttefikimin olması, içimdeki çirkinliği görebilen ve benim ondan kaçınmamı beklemeyen birinin olması güzel bir histi.

Sessizliği ben böldüm. "Demek nerede olduğumu biliyorlar."

"Bizim kültürümüzün utanç kaynağları," diye cevap verdi hemen.

“Bunu onlara ödeteceğim,” derken nefesim bir an kesildi ama yüz hatlarımı düzelttim. Onun bana inanmasını istiyordum. Onun bana inanmasına ihtiyacım vardı.

“Tabii ki ödeteceksin.” Nic’in yüz hatları inanç dolu bir maskeye bürünerek sertleşti. Dişlerini sıkıyordu ve gözleri âdeta kıvılcımlar saçıyordu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Kan gölü olacak, Sophie. Donata neyin geldiğini anlamayacak. Ondan herkesi koparıp alacağız. Onun masum insanları dehşete düşürmediğini bilmen, üzüntünü atlatmanı sağlayacak. Tepesine binip ona ne kadar yanıldığını göstereceğiz. Bize bu laşmanı—”

“Nicoli.”

Nic cümlesinin geri kalanını yuttu. Arkasına dönerken, yüzünü sinir olduğunu gösteren bir ifade kapladı. Luca kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıda duruyordu.

Nic tahammülsüz bir tavırla, “Ne?” dedi.

Luca kibarlık girişimi olduğunu farz ettiğim bir tavırla, “Üst kata çıkabilir misin?” dedi. Kibarlıkla uzaktan yakından alakası yoktu tabii. “Dom ve Gino’yu kontrol etmeni istiyorum.”

“Bir konuşmanın ortasındayız.”

Luca hiç etkilenmeden, “Görebiliyorum,” dedi.

“Ee?”

“Ee’si, şimdi sana üst kata çıkmanı söylüyorum.”

Tereddütlü bir sessizlik oldu. Nic bana, sonra Luca’ya, sonra da tekrar bana baktı. Düşünceli bir ifadeyle durakladı. Luca hiçbir şey yapmadı. Nic’in taviz vereceğinden sinir bozucu derecede emin olarak öylece bekledi. Nic kızgınlıkla oflayarak ayağa kalktı ve abisinin yanından sert adımlarla geçip arkasından, “Tamam, her neyse,” diye söylendi.

Bizden uzaklaştıkça omuzlarını düşürerek gidişini izledim.

Luca kütüphaneye girdi ve onun da duman kokusunu benim kadar yoğun bir şekilde alıp alamadığını merak ettim. Her bir hücreme işlemiş, burnumun içine ve beynime yapışıp kalmıştı.

Luca sitemkâr bir tını alan ses tonuyla, "Onun böyle aklına girmesine izin verme. Bundan daha akıllısın sen," dedi.

Patlamama on saniye kalmasına rağmen normal davranmaya çalışarak, "Yani şimdi benimle konuşmak mı istiyorsun?" dedim. "Ne?"

Gözlerimi devirdim. Masmavi gözlerinden kaçınıp gömleğinin yakasına bakarak, "Buraya geldiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın," dedim. "Benden uzak durmak için odaları terk ediyorsun. Çoğu zaman bana *bakmıyorsun* bile."

"Senin bana şu an baktığın gibi mi demek istiyorsun?" diye cevabı yapıştırdı.

Gözlerimi yukarı doğrultarak onun o aptal, mükemmel suratına odaklanıp kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Luca. Beni görmezden geliyorsun."

Karşımdaki sandalyenin kolçağına oturdu. "Buraya tartışmak için gelmedim." Sessizliğin uzamasına izin verdim. Son iki haftayı onun dikkatini çekmeye, kafasının içinde ne haltlar döndüğünü öğrenmeye çalışarak geçirdikten sonra bu sessizliği benim değil, onun doldurması gerektiği konusunda kararlıyım. Bugünkü üyeliğe kabulü de *Gino'dan* öğrenmiştim.

"Nicolî'nin niyetini sahte bir ihtişamla süslemesine izin verme. Hikâyelerine kanma."

"Bunu da sürekli şiirlerden alıntı yapıyormuş gibi konuşan adam söylüyor."

"Sana tavsiye veriyorum."

"Karşılığında da biraz tavsiye almak ister misin?" diye önerdim. "Bir dahaki sefere sohbetlerime kulak misafiri olacağında... olma."

"Peki ya kardeşimin seni küçük parmağında oynattığını gördüğümde? Onun senin aklına girmeyi bitirmesini mi beklemeliyim yoksa araya mı girmeliyim?"

"Yapma, Luca," derken sesimin uyuşuk bir hâl almasına, bitkinliğin içine işlemesine izin verdim. "Hiç havamda değilim."

"Şu an hissettiğin şeyin ilacı onda yok. Kimsede yok."

“Bu, *bana* yönelik bir mesaj,” derken pencereyi işaret ettim. Ötesinde bir yerde annemin arabası garaj yolunda can çekişiyordu. “Ve bu yüzden Donata’yı öldürmek istiyorum.”

Kafasını iki yana salladı. Alnı kırıştı. “İstedikleri cevap da tam olarak bu işte. Seni dışarı, kendilerine doğru çekmek istiyorlar.”

“Ne zaman bir Marino öldürme fırsatı bulacağım?” diye sordum.

Luca ağzı açık bakakaldı. Göğsünü ve dengersiz nefesleriyle inip kalkışını izledim. Sessizlik uzadı. Onu bölmeye karar verdim. “Suikast kuralları konusunda güncel bilgilere henüz hakim değilim ama senin bu abartılı tepkine bakılırsa, yersiz bir davranış sergilediğime dair bir hisse kapılıyorum. Öyle mi?”

Bir elini yanağında gezdirdi. “Bak, şu an öfkeli olduğumu anlıyorum. Anlıyorum...”

“Ne zaman?” diyerek sözünü kestim. “Valentino hedefimi yakında öğreneceğimi söyledi. O nedenle yakında ne kadar yakında, Luca? *Ne zaman?*”

Sırf sadakatimi test etmek için bir Marino öldürmek zorunda olma meselesi mideme taş gibi oturmuştu ama o alevlerin sıcaklığı hâlâ içimde yanarken, kendim de Donata’ya bir darbe indirmek istediğimi fark ettim. Ona korkmadığımı, benden aldığı her şeyin bedelini ödeyeceğini, bunun sadece başlangıç olacağını göstermek istiyordum. Hedefi istiyordum. *Hedefimi* istiyordum. İçimde kaynayan bütün bu öfkeyi yöneltebileceğim bir yer istiyordum.

Luca birden ayağa fırladı ve kütüphanenin kapısını kapatarak bizi içeriye hapsetti. Bana doğru geldi. Sesi öylesine alçaktı ki zar zor duyabildim. “Sophie... Senin gerçekten birini *öldürmeni* beklediğimi düşünmüyorsun değil mi?”

Ben de sesimi onunkiyle aynı tonda tutarak, “Valentino üyeliğe kabulde öyle söyledi. Hepimiz de kabul ettik. Hatırlamıyor musun?” dedim.

Sert bir tavırla, “Ben kabul etmedim,” dedi.

“Ama onun rütbesi senden yüksek.”

“Umurumda değil,” dedi sakince. “Bu hayatta ya da başka

herhangi bir hayatta senin birinin kafasına silah dođrultup tetiği çekmene imkân yok.”

Hayatımı nasıl da rahatça kontrol ediyor gibiydi, benim diğer herkes gibi davranılmayı beklemem ne kadar da garibine gidiyormuş gibi. “Ah, gerçekten mi?” dedim. “Yani o zaman amcam ve Donata sürünerek tekrar yeraltına indiklerinde ne olmasını bekliyorsun? Durup hiçbir şey yapmayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?”

Luca ellerini saçlarının arasında gezdirerek, beni hipnotize eden o mavi gözlerine hapsedebilmek için dağınık siyah tutamlarını yüzünden geriye çekti. Bu hareketi neredeyse kasıtlı gibi geldi, insanı nasıl da felç ettiğini biliyormuş gibi. “Sophie, bu konuda aramızda bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum.”

Sesimin sakın kalmasına özen gösterdim. “Peki neymiş o?”

“Ben, amcanı öldüreceğine söz verdiğin için senin burada kalmana izin vermedim. Burada kalmana izin verdim çünkü gidecek başka bir yerin yoktu ve senin için endişeleniyordum.”

“Ama Nic bile bana yardım edeceđini söyledi. Söz verdi...”

“Ben Nicoli değilim,” diyerek sözümü kesti.

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ama o...”

“Bu karar onun değildi. Benimdi.”

“Ve Valentino’nun.”

Açıklama yapmadan sadece, “Benim,” dedi.

Bunca zamandır, kapılarında belirlediğim o gün, içeri girmek için kendi pazarlığımı kendim yaptım sanıyordum ama Luca karşımda durmuş bana orada olmamın nedeninin acıma duygusu olduğunu söylüyordu. Bu işe yaramazlık, güçsüzlük hissi, ıstırabımın beni güçlü ya da becerikli değil, *acıması* kıldığı fikri içimi burktu.

“Beni açıkça tehdit etmek için bu eve bir şeyler gönderirlerken, bugün yaptıkları gibi beni çağırırlarken olduğum yerde oturmamı mı bekliyorsun? Ya onlara zarar vermek *istiyorsam*? Ya bu aileye gerçekten *katkıda bulunmak istiyorsam*?”

“Hayır dedim.”

“O zaman lanet üyeliğe kabulü niye yaptınız?” diye çıkıştım.
“Zamanımı niye boşa harcadınız?”

Bu sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi, “Seni güvende tutmak için,” dedi.

Kolumu garaj yoluna doğru sallayarak ağzım açık ona baktım. “Şu an kendini *güvende* hissediyor musun? *Herhangi biri* hissediyor mu?”

Gözlerine bir gölge düştü. Bu, öylesine çabuk gelip geçti ki gözlerine böylesine dikkatlice bakıyor olmasaydım fark etmezdim. Bir an sonra, “Sadece Marinolardan değil,” dedi.

“Geri kalanınızı kastediyorsun.”

Hiçbir şey söylemedi ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: *Felice'den*.

“Luca, ben kendimi kanıtlamak istiyor–”

“Hayır dedim,” diye sözümü kesti.

Öfkeden kudurarak, “Bana patronluk taslama,” dedim.

Bana doğru, kafamı kaldırıp ona bakmama yetecek kadar bir adım attı. Kollarındaki sıkı kasların hatlarını, parkelere bastığında botlarının kalın topuklarını izledim. “Tabii ki sana patronluk taslayacağım. Ben bu ailenin ikinci patronuyum.”

“Rolünün ne olduğu umurumda değil. Sana boyun eğmeyeceğim. O nedenle öyle yapmamı beklememelisin.”

“*Dio mi aiuti.*” Gözlerini sıkıca yumdu. “Sen Sophie Marino, beni tek başına, zamanım gelmeden yaşlandırıyorsun.”

Gerçekten de kendimi psikolojik olarak bir hiçe mi hazırlamıştım? Daha ne kadar süre boyunca kendi hayatımda bir seyirci olmam bekleniyordu ki? Annemin ölümündeki rolümün kıvrandıran ve vicdan azabıyla örülü faydasızlığını daha ne kadar hissedecektim? *Bu karar senin değil, Valentino'nun. Kendimi bu aileye kanıtlayacağım ve sonra da annemin intikamını alacağım,* diye düşündüm. Onun bunu anlamasını sağlamaya kararlı bir şekilde ayağa kalkarak boy farkını yarıya indirdim. “Bu benim de davam. Bu benim intikamım.”

* (İta.) Tanrım, yardım et. –çn

Luca alaylı bir kakhaha attı – sert ve keskin. “Senin intikamın,” diye tekrar etti. “Başka bir insanı öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sırf bundan bahsetmiyoruz diye vicdan azabı duymuyor değiliz. Sırf ölen insanlar iyi insanlar değiller diye bu, insan öldürmeyi daha kolaylaştırmaz. İnsan buna alışamıyor. Sophie, vicdan azabı bitmek tükenmek bilmiyor. Seni boğuyor, sen oluyor. Sonunda sadece ondan ibaret oluyorsun, aldığın canlar ve bunu sorun etmiyormuş gibi davranmak için taktığın maskenin bir birleşiminden.”

Jack’i, çakmağı yakıp annemi öteki dünyaya gönderirken Donata’yı düşündüm. Öfke içimi hâlâ kızgın bir yangın gibi kavuruyordu. Zaten karanlıktaydım ve Jack’in bana hissettirdiğinden daha beter, mide bulantısından, beni her sabah uyandıran ve geceleri sallayarak uyandıran ıstırap hissinden, önümde o arabanın patladığını görmekten, onun beni geriye savurmasına, bedenimi kan ve küle bulamasına izin vermekten daha beter bir his düşünemiyordum. “Donata’ya bana yaptığı şeyi yapmakla başa çıkabilirdim.”

Luca kafasını iki yana salladı. “Her hayatın bir değeri var, Sophie. Hepsi geride bir iz bırakır.”

O an ona o kadar yakındım ki... Ne zaman olmuştu bu? Tıraş losyonu aramızdaki havayı kapladı. “O zaman buraya gelmeme izin verdiğinde bu, beni onlarla yüzleşmeye hazırlamak için değil onlardan uzağa hapsetmek için miydi?”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

“Valentino’ya yalan söylemek zorunda kalacaksın,” dedim. “Kendi aileni kandırmak zorunda kalacaksın. Nasıl olacak bu?”

Luca geriye, kapıya doğru bir adım attı. Elleri arkasında kavuşturulmuştu. “Olacak çünkü bu sadece geçici bir durum.”

“Geçici mi?” Onun açtığı mesafeyi kapatmak, onu kendime çekmek istedim.

Bana derin bir ifadeyle baktı. “Donata ve Jack’in icabına baktığımızda, sen yanımdan ayrılacaksın. Sonra da bu iş temelli bitmiş olacak. Sonsuza kadar.”

Yer aniden altımdan çekilip alınmış gibi hissederek, “Ne bitmiş olacak?” diye fısıldadım.

Sertçe yutkundu. Dilinin ucunda biriken bütün her şeyle yüzü tekrar ifadesizleşti ve o delinip geçilemez maske bir kez daha yüzüne indi. “Bu. Biz. Her şey.”

Bu. Biz.